

I yngletiden lever Terekkliren på sumpede steder med pilekrat, langs floder og søer. På trækket træffes den oftest ved havkyster, men undertiden inde i landet endog langt fra vand. Den færdes da i småflokke, sjældnere sammen med andre småvadere.

Den Terekklire, der blev fanget her, fandt sig hurtigt til rette blandt de andre vadefugle i Zool. Have. Den var lige fra begyndelsen ret rolig og fløj kun sjældent op, og den begyndte hurtigt at æde og trives stadig godt.

SUMMARY IN ENGLISH

Terek Sandpiper (*Xenus cinereus* (Güld.)) new to Denmark.

One adult Terek Sandpiper (*Xenus cinereus* (Güld.)) was caught on July 23, 1951 on an embanked territory near Copenhagen where many waders and ducks are trapped for ringing. This Terek Sandpiper which is the first specimen observed in Denmark was in company with Common Sandpipers (*Actitis hypoleucos* (L.)) and Wood Sandpipers (*Tringa glareola* L.). The bird is exhibited in the Zoological Gardens of Copenhagen.

Literatur.

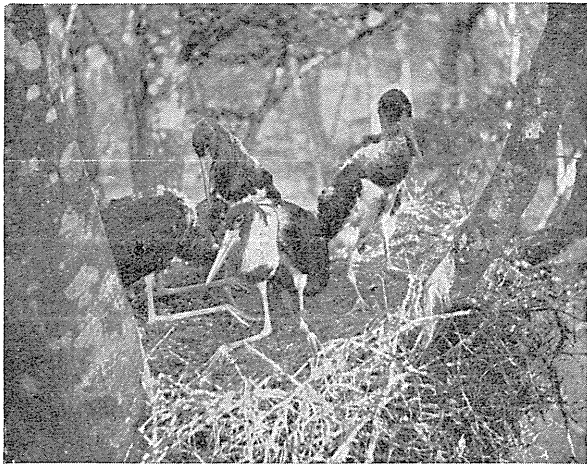
- NIETHAMMER, G. 1942: Handbuch der deutschen Vogelkunde 3. — Leipzig. Förteckning över Sveriges Fåglar. Utg. af Sveriges Orn. Fören., Andra Upplagan. Svensk Natur, Stockholm, 1951.
- WITHERBY, H. F. et al. 1949: The Handbook of British Birds 4. — London.

MINDRE MEDDELELSER

Sort Stork (*Ciconia nigra* (L.)) og Trane (*Grus g. grus* (L.)) i Lille Vildmose.

Den 5. 7. 1951 besøgte jeg sammen med skovfoged P. LARSEN, Toft skov, den Sorte Storks rede i vildtreservatet i Lille Vildmose. Reden var anbragt højt oppe på en tværgren i en høj bøg på Toftebakken. Da vi nærmede os redetræet, fløj den Sorte Stork ud fra reden og kredsede ængsteligt over trækronerne, formentlig fordi der var små dununger i reden, hvorfor vi straks forlod lokaliteten for ikke at gøre fortræd. Kort tid efter, da jeg færdedes ude i den sumpede, vestlige del af mosen for at se efter Traner, havde jeg god anledning til at se magen, der i store buer kredsede over mosen.

Siden jeg i D. O. F. T. 1943, p. 240, skrev om den Sorte Stork i Lille Vildmose, kan det oplyses, at storkeparret rugede i det samme redetræ i Vesterskoven i årene 1943—48, medens der i 1949 blev bygget ny rede på Toftebakken, den samme som benyttedes i 1951. I 1950 kom i vildtreservatet kun en enkelt stork, en hun, der trofast holdt til ved den gamle rede i Vesterskoven. Ved et eftersyn i efteråret 1950 af reden for

Rede af Sort Stork (*Ciconia nigra*) i Lille Vildmose 31. juli 1949. Reden har været benyttet i årene 1943—48, samt i 1950 af en enkelt fugl.

at se, om skovmåren holdt til ved reden, blev der fundet tre råдне æg i reden.

Det siger sig selv, at den Sorte Stork blev ventet med særlig spænding i vildtreservatet i 1951. Vilde der atter komme et par, eller var storkens saga, som ynglefugl i vildtreservatet, forbi? I april kom der een fugl, en hun, der først holdt til ved reden i Vesterskoven, hvor den lagde et æg, der blev skubbet op på redekanten. Senere sås den på reden på Toftebakken, hvor der også blev lagt et æg, der blev skubbet ud over redekanten ned på jorden. Da man næsten helt havde opgivet håbet om at få et par, fortalte skovfoged P. LARSEN, viste en mage sig pludselig, over en måned senere en hunnen. Parret slog sig derefter ned i reden på Toftebakken. På telefonisk forespørgsel d. 13. 8. 1951 oplyste skovfoged Larsen, at

storkeparret havde unger i reden, muligvis kun to, som han kunne se fra jorden.

Der våges endnu mere omhyggeligt over den Sorte Stork i vildtreservatet end tidligere. Det var en meget stor gunstbevisning, at jeg sammen med skovfogeden fik lov til at se reden på afstand, da besøgende i vildtreservatet normalt ikke får tilladelse til at komme i nærheden af reden. Storke skal have absolut ro og må ikke forstyrres. Som et kuriosum kan fortælles, at en amerikansk dame i sommer hovedsagelig var rejst til Europa for at se den vildtlevende Sorte Stork ved rede. Hun fik begge fugle at se og fik reden forevist af lensgreve SCHIMMELMANN personlig få dage før mit besøg i vildtreservatet.

Foruden den Sorte Stork havde jeg den 5. 7. 1951 den glæde at se to Traner i Lille Vildmose. Fra Toft skovs højeste høchstand så jeg sammen med skovfoged P. LARSEN ud over den vestlige del af vildtreservatet, der her består af uberørt højmose, hvor Tranerne holdt til. Skovfoged P. LARSEN fortalte, at Tranerne havde været der hele foråret og holdt til på et begrænset område, men han havde ikke set rede eller dununger. Jeg gik ud i mosen for at kikke nærmere på Tranerne, men det var mig ikke muligt at komme fuglene nærmere end mindst 5-600 meter. Der var dog noget mistænkeligt i Tranernes opførsel, idet de ikke gik i luften, når jeg nærmede mig, men dukkede sig næsten slæbende ned mod det brune lyngtæppe, medens de løb længere væk. Når jeg stoppede op, stoppede Tranerne også op, så jeg var stadig iagttaget. Terrænet var ret besværligt at færdes i, sumpet og vegetationsrigt, f. eks. løb jeg to gange over et siddende rådyr på få meters afstand, inden vi opdagede hinanden, og dyret skyndsomt forsvandt. Jeg fandt ikke dununger eller rede at Trane, men kun fodaftryk af de gamle Traner.

Skovfoged P. LARSEN fortalte, at der også i 1950 havde holdt et par Traner til på samme sted i vildmosen. Han havde heller ikke dette år set rede eller dununger, men senere hen på sommeren fik han at vide, at der i omegnen af vildtreservatet var set tre Traner, og at den ene var mindre end de to andre! Der er derfor måske sandsynlighed for, at Tranerne i 1950 har ynglet i Lille Vildmose. Det pågældende terræn,

hvor der kan gå måneder, uden at der kommer mennesker, er stort nok og synes udmærket egnet for ynglende Traner. I terrænet findes nogle små mosehuller, hvor der et par gange om efteråret drives andejagt, ellers kommer der kun sjældent mennesker ud i dette sumpede areal. I telefonen oplyste skovfoged P. LARSEN d. 13. 8. 1951, at Tranerne stadig holdt til i mosen og bl. a. var set af konservator ARTHUR CHRISTIANSEN, Brønshøj, og gårdejer KARL PEDERSEN, Skelund, uden at det var lykkedes at konstatere ynglen. THORVALD KJÆR.

Rødhovedet Tornskade (*Lanius senator* *senator* L.) ved Tønder.

Den 9. maj 1951, da jeg på en cykletur kom kørende syd fra op til Tønder, fik jeg ved Dyrhusvejen (fortsættelsen af Viddingherredsgade), ca. 1½ km. sydvest for byens centrum, øje på en spraglet tornskade på en hegnspæl. Den rævefarvede kalot røbede straks, at det var en Rødhovedet Tornskade (*Lanius s. senator*), og den kraftige, sorte streg helt gennem øjet, den mørke og lysebrunt farvede bug og ryg i broget fluesnappertegning og den hvide overgump lod ingen tvivl tilbage om fuglens identitet. Den timestid, jeg iagttog den, var den tavs og opførte sig helt som den almindelige, Rødryggede Tornskade (der iøvrigt på det tidspunkt endnu ikke var kommet til Sønderjylland); den var måske lidt mere sky end denne, men den fløj på normal tornskadevis fra hegnspæl til hegnspæl i det flade marsklandskab eller satte sig i et træ eller en busk i markskellet.

Iagttagelsesstedet ligger kun 2½ km. fra den tyske grænse, og tidpunktet passer vistnok udmærket for en hjemvendende nordtysk tornskade, der er fløjet for langt nordpå. Arten er så vidt vides ikke meget udbredt i Nordtyskland, men i "Våra Fåglar i Norden" opgiver KAI CURRY-LINDAHL dog den Rødhovedede Tornskade som ynglende i Holland, Tyskland, Polen og Rusland (mod nord til Tula) (mod syd til Middelhavet (Sicilien) og Sortehavet.

KJÆRBØLLINGS fuglebog (JONAS COLLIN) angiver arten som skudt i juli 1820 ved Stege af E. HAGE og den 27. marts 1877 ved Svebølle (syd for Jyderup). Apoteker BENZON skal først i 1800-tallet have fundet den ynglende i omegnen af Nykøbing

Stedet hvor den Rødhovede Tornskade (*Lanius senator*) blev iagttaget.

F. Som det eneste skandinaviske fund uden for Danmark og som det eneste nordiske fund hidtil i dette århundrede, opgiver KAJ CURRY-LINDAHL den Rødhovede Tornskade som skudt på Ålandsøerne den 9. juni 1930. N. J. TORTZEN.

Strandskaderne (*Haematopus ostralegus* L.) på Langli.

Som det fremgår af min artikel: "Fuglelivet på øen Langli" i D. O. F. T. 44, 1950, p. 23—29, er Strandskaderne (*Haematopus ostralegus*) på denne ø tilbøjelige til at lægge store kuld, idet mindst 33 % af samtlige reder indeholder 4 æg, og både i 1948, 1949 og 1950 har jeg fundet et enkelt kuld med 5, i 1949 ydermere 2 kuld med 6 æg i hvert.

Rekorden er dog nu nået, idet der på en tur langs stranden på vestsiden af øen den 24. maj i år (1951) blev fundet en rede med 7 æg, cirka 100 meter derfra en med 5 og lidt derfra en med 4 æg. Desuden fandtes på samme strækning en halv snes reder med 1, 2 og 3 æg i hver.

Reden med de 7 æg lå meget ejendommeligt, anbragt som billedet viser i en vinkel, der dannedes af en lang solbleget,

afbarket gren og en temmelig tyk pæl, som var halvvejs begravet af sand. På vestsiden af grenen var der af blæsten dannet en lille sandvold, som gav den rugende fugl en lille smule læ.

Reden med de 5 æg lå bag en temmelig tæt bevoksning af græs og strandmalurt, der dannede et helt tag over reden og vanskeliggjorde en ordentlig fotografering af denne uden at ændre hele motivet. Reden med de 4 æg lå ejendommeligt nok også i læ bag en lang afbarket gren, som sammen med

W. FRITSCHÉ fot.
Rede af Strandskade (*Haematopus ostralegus*) på
vestkysten af Langli 24. maj 1951.

nogle spredte buske af strandmalurt dækkede lidt for vestenvinden. Af denne rede lykkedes det at få et tydeligt billede.

Jeg fremhæver disse 3 tilfælde, fordi de afviger en del fra det sædvanlige. Strandskader plejer jo ellers som oftest at lægge deres æg enten i en stribe rullesten eller i en simpel åben fordybning, pyntet med muslingeskaller, sneglehuse og lign., ofte så tydeligt, at den falder i øjnene på temmelig lang afstand.

Med hensyn til Langlis øvrige vingede beboere er forholdet nærmest uforandret fra tidligere år. Dog synes Sølvmågerne (*Larus argentatus*) at være lidt i aftagende, medens bestanden af Ederfugle (*Somateria mollissima*) menes at være lidt større end tidligere år.

S. R. RASMUSSEN.

**Kortttået Træløber (*Certhia b. brachydactyla* (Br.))
som ynglefugl i Sønderjylland og på Als.**

I D. O. F. T. 45, p. 199—200, anfører BEHREND'S en længere række danske iagttagelser af Kortttået Træløber (*Certhia b. brachydactyla*) herunder også et par redefund. Kortttået Træløber afviger faktisk også så meget fra Almindelig Træløber (*Certhia familiaris*) navnlig på sangen og lokkestemmen, men også på rygfarven, at ingen nogenlunde kyndig og erfaren feltornitolog kan forveksle de to arter; men da der her i tidsskriftet (D. O. F. T. 37, p. 202) er givet udtryk for en vis skepsis med hensyn til værdien af evt. danske feltiagttagelser af Kortttået Træløber, bør det sikkert fremhæves, at der allerede er tilvejebragt et bevis for feltiagttagelsernes rigtighed i form af et nedlagt eksemplar af Kortttået Træløber.

Dette eksemplar, som befinder sig på Zoologisk Museum i København, blev nedlagt 23. juni 1946 af skovfoged JOHANSEN i Gråsten Dyrehave, umiddelbart efter at jeg havde udpeget fuglen for ham. Som det til dels er omtalt af BEHREND'S, havde jeg i de foregående dage jævnlige iagttaget flere Kortttåede Træløbere, i Gråsten Dyrehave og Augustenborg Slotspark, ligesom jeg sammen med BEHREND'S havde iagttaget et par Kortttåede Træløbere, som fodrede deres pippende unger i Lambjerg Indtægt 22. juni 1946, og nedlæggelsen af ovennævnte eksemplar må derfor være en fuldgyldig bekræftelse på artens ynglefremkomst i Danmark, jfr. min argumentation for Rødstrubet Pibers (*Anthus cervinus*) vedkommende i D. O. F. T. 45, p. 31.

BØRGE PALM.

**Iagttagelser af Kortttået Træløber (*Certhia b. brachydactyla* (Br.))
på Als og Sundeved.**

Midt i juni måned 1950 iagttog hr. O. BEHREND'S og undertegnede i Blommeskobbel skov et par Kortttåede Træløbere (*Certhia b. brachydactyla*), som var i færd med at fodre ungerne.

Fredag den 20. april 1951 så jeg et par Kortttåede Træløbere i Gråsten skov beskæftiget med at bygge rede i et gammelt kastanietræ. Det var let at fastslå, at det drejede sig om den Kortttåede Træløber, idet dens sang afviger væsentligt fra Almindelig Træløbers (*Certhia familiaris*). På en afstand af ca. 2 m, var det også muligt med en kikkert at fastslå, at

dens overside var mere gråbrun og undersiden mere smudsig-hvid end hos Almindelig Træløber. Søndag den 27. maj tog jeg sammen med hr. MØLLER til Gråsten skov, hvor vi fandt reden af den Kortttåede Træløber med to små unger, fuglene fodrede med gennemsnitlig $1\frac{1}{2}$ -2 minutters mellemrum.

Endvidere har jeg konstateret tilstedeværelsen af Kortttået Træløber syv forskellige steder i Sønderskoven, flere gange i Lambjerg Indtægt, i skovene omkring Augustenborg og Mjansø, Madeskoven, i skovene omkring Søgård sø, men Gråsten skov er det sted, hvor den findes i størst antal.

Den Kortttåede Træløbers sang er nogle meget høje toner, omtrent som "ti-tio-rit". Mange mennesker har svært ved at opfange lyden, før de befinder sig i fuglens umiddelbare nærhed. Sangen kan variere, men er oftest meget kort. H. KOCK.

Tyrkerduer (*Streptopelia d. decaocto* (Friv.)) på Skagen.

Ved et besøg i Skagen i påsken iagttog jeg i en have tilhørende hr. overlæge JARNUM to Tyrkerduer (*Streptopelia decaocto*), ligesom jeg hørte deres karakteristiske kurren. Mindst to var tidligere blevet fundet døde, således at der har været mindst 4 sent på vinteren.

Ved besøg i Skagen i denne sommer har jeg iagttaget Tyrkerduer så mange forskellige steder, at det må antages, at der er mindst to par, antagelig betydelig flere. Deres tydelig kurren høres overalt i Skagen og kendes af de fleste der.

Ved samtale med hr. CARL TROLLE, St. Laurentiivej 102, fik jeg oplyst, at han allerede i 1948 jævnligt i haven blandt sine egne duer havde besøg af et par duer, som han antog for Turtelduer. Gennem 1949 og 1950 fortsatte besøgene af disse eller lignende fugle, og hr. TROLLE mener bestemt, at det i virkeligheden var Tyrkerduer allerede i 1948. At han ikke kendte dem som Tyrkerduer, men antog dem for Turtelduer, er vel meget rimeligt. Senere er det oplyst, at der kendes redesteder fra sommeren 1950 og 1951, og at der nu skulle være ca. 100 Tyrkerduer i byen og den nære omegn. KAJ JENSEN.

Ynglende Dværgmåger (*Larus minutus* Pall.) ved Bogense.

I forsommeren opdagede jeg en dag (ca. 31. 5.), at der lå en Dværgmåge (*Larus minutus*) blandt Hættemågerne (*Larus*

ridibundus) i en inddæmmet fjordarm, kaldet Lindholmsrenden, på de inddæmmede arealer under grevskabet Gyldensteen. Ved at se lidt nøjere efter så jeg også et par stykker i luften. Skønt jeg har set godt efter, er det ikke lykkedes mig at finde reder; men derimod har jeg og andre fugleinteresserede flere gange i sommerens løb set enkelte Dværgmåger, når de på deres karakteristiske måde har afsøgt terrænet for føde. I ferien har jeg også set enkelte unge Dværgmåger, så der kan næppe være tvivl om, at de har ynglet omend i få tal. Tænker man ikke på at se efter, overses de let, og det har langt fra været hver gang; jeg har set kolonien efter, at det er lykkedes mig at få øje på dem.

For nogle år siden erhvervede jeg et ungt eksemplar af Dværgmågen til skolens samling. Den var skudt af strandjægere i farvandet ud for Bogense, men da faldt det mig ikke ind, at den måske stammede fra fugle, der rugede på strandengene her i nærheden, men muligheden har altså foreligget. Da hættemågekolonien har været meget større, kan Dværgmågen muligvis være blevet overset gennem flere år. Det skal blive interessant at se, om den indfinder sig igen næste år.

P. I. RØRTH.

Stylteløber (*Himantopus h. himantopus* (L.)) set i Haldager Vejle.

J. J. BOLVIG meddeler mig (in litt.), at han og en kammerat d. 5. august 1951 så 2 Stylteløbere (*Himantopus h. himantopus*) i Haldager Vejle i Vendsyssel. De gik sammen med Små Kobbersnepper (*Limosa l. lapponica*), ved Rye ås udløb i Vejlen. Stylteløberne blev atter set d. 7. august 1951, denne gang var der muligvis tre.

Stylteløberen er kun rapporteret få gange her fra landet, (bl. a. i 1933 og 1935). Da den som ynglefugl stadig rykker nordpå, er der mulighed for, at den i en overskuelig fremtid også bliver dansk ynglefugl. Den har første gang ynglet i Holland i 1931, i England i 1945 og i Tyskland i 1949. I Tyskland var stedet tilmed så nær som ved Hohwachter Bucht i det østlige Holsten. Samme år opholdt der sig et par ikke ynglende Stylteløbere mellem Husum og Rendsborg i Syd-Slesvig.

C. A. BLUME.

Ellekrage (*Coracias garrulus* L.) på Østfalster.

Under en ekskursion afholdt her på Corselitze skovdistrikt, Østfalster, af forststuderende fra Landbohøjskolen, den 31. maj og i hvilken undertegnede selv deltog, blev en fuldt udfarvet Ellekrage (*Coracias garrulus*) iagttaget.

Fuglen sad i en lav busk ud mod Grønsund, da vi først så den; herefter fløj den til et mindre træ ca. 70 m borte. Her blev den siddende så længe, at det var samtlige deltagere muligt at betragte den i en kikkert skiftevis. Da fuglen lettede herfra, tog den stude i en høj ædelgran ca. 150 m borte, og her sad den, da vi forlod stedet. Iagttagelsestiden var ca. et kvarter.

FRITS LARSEN.

Hvidhalset Fluesnapper (*Muscicapa albicollis* Temm.).

I dagene fra den 30. 4. til den 2. 5. 1951 er der gentagne gange på Landbohøjskolens terræn blevet observeret en Hvidhalset Fluesnapper. I sin optræden var den en del mere sky end vore to andre almindelige fluesnapperarter plejer at være. Dens vigtigste fourageringssteder var de store græsplæner.

A. JENSEN, N. HAARLØV.

Sortstrubet Lom (*Colymbus arcticus* L.).

Den 25. 5. 1951 blev der til dyrlægevagten på Landbohøjskolen indleveret en han af Sortstrubet Lom i sommerdragt. Fuglen var blevet fanget i voldgraven på Christianshavn. Dens fjerdragt var noget tilsmudset med olie, og den havde ikke været i stand til at flyve, da den blev fanget.

N. HAARLØV.

Græshoppesanger (*Locustella n. naevia* (Bodd.)) ved Maribo Sønderskov.

Den 18. 5. 1951 kl. 20⁴⁵ kørte jeg fra Holmeskoven ved Engestofte mod Maribo og blev opmærksom på en lyd som af en elektrisk klokke nede ved søbredden. Stor var min forbauselse, da jeg blev klar over, at det var Græshoppesangeren. Den 20. 5. kl. 20 var jeg igen på stedet, men hørte intet til fuglen. Først kl. 20⁴⁷ begyndte den sin sang og sang derefter uden ophold i 8 min.

H. A. PETERSEN.

Meget sent kuld af Bysvale (*Delichon urbica* (L.)).

1. oktober 1951 iagttog jeg en bysvalerede med unger i Ejby mellem Glostrup og Herlev. Den sad under et tagskæg ca. 5 m over jorden. De gamle Bysvaler fløj omkring på insektfangst i 20-40 m højde; nu og da gik de ned til reden for at made, og ved disse lejligheder sås hovederne af mindst 2 unger i redehullet. — 8. oktober besøgte jeg stedet igen. Bysvalerne var borte, og reden var tom. På grund af ret varmt vejr i dagene omkring 1. oktober havde der åbenbart været flyvende insekter nok til at ernæringsspørgsmålet kunne klares ungtiden igennem.

BERNT LØPPENTHIN.

Munk (*Sylvia a. atricapilla* (L.)) der efterligner Broget Fluesnapper (*Muscicapa h. hypoleuca* (Pall.)).

I Christiansholms Mose i Klampenborg har jeg i sommeren 1951 hørt en Munk, der næsten regelmæssigt indledede sin sang med at gengive Broget Fluesnappers sang så slående, at jeg første gang, jeg hørte den, troede, det virkelig var en Broget Fluesnapper. Stor var derfor min forbavselse, da sangen derpå umiddelbart efter gik over i Munkens egen, meget karakteristiske, sang med de høje, klare fløjtetoner.

Lige efter ankomsten kan Munkens sang afvige væsentligt fra dens senere sang (reviersangen), og jeg har da lejlighedsvis hørt Munken gengive nogle af Sangdroslens strofer. Det ville være interessant at høre, om andre ornitologer har hørt Munken efterligne andre fugle.

MOGENS HØJGAARD.

Undulat (*Melopsittacus undulatus* Shaw.) i spurveselskab.

På en udflugt til Hjortekær stod jeg og betragtede en flok spurve (*Passer domesticus* og *montanus*), som var travlt optaget af at æde i en frømark.

Som på kommando lettede hele sværmen, for at flyve op i det nærmeste store træ. Et minut efter brusede hele sværmen igen ned i marken, og således fremdeles.

Pludselig opdagede jeg midt i flokken en Undulat (*Melopsittacus undulatus*), som i øvrigt opførte sig fuldstændigt som spurvene. Der var ikke tale om noget fjendskab fra spurvenes side. I kikkert kunde man tydeligt se, at alle var optaget af at æde, ikke mindst Undulaten. Når spurvene lettede, var

Undulaten også på vingerne, og som flyver var den fuldt på højde med, snarere mere elegant end, spurvene.

Når hele sværmen sad i træet, kunne man tydeligt høre Undulalens ejendommelige stemme blandt spurvekvidderet.

J. SWITZER HANSEN.

ANMELDELSER

ERWIN STRESEMANN: Die Entwicklung der Ornithologie von Aristoteles bis zur Gegenwart. (I—XV + 431 pp., 14 tavler). F. W. PETERS Forlag, Berlin 1951. Pris: DM. 35.—.

Der findes vel ingen nulevende ornitholog, der er bedre i stand til at redegøre for den historiske udvikling af ornithologien end netop STRESEMANN. Hele sit liv har han utrættelig tumlet med de forskelligste ornithologiske problemer. Han har selv været banebrydende i flere grene af ornithologien, og han har behandlet hele fuglevidenskaben universelt i sin store "Handbuch der Ornithologie". I den senere tid har STRESEMANN beskæftiget sig meget med ornithologiens historie, og er fremkommet med en række vigtige afhandlinger, f. eks. over enkelte for lidt kendte ornithologer (PERNAU, SELLOW) og over det ornithologiske udbytte af COOK's og BILINGS stillehavsekspeditioner. Og nu har vi altså en fuldstændig historie af ornithologien fra hans hånd, som sikkert alle ornithologer er ham taknemmelig for.

Hvis jeg benytter udtrykket "fuldstændig historie", så er det ikke, fordi bogen prætenderer at være fuldstændig i alle historiske detaljer — STRESEMANN kalder den kun for "Ornithologiens udvikling" — men fordi den faktisk omfatter alle vigtige ornithologiske problemer og behandler hvert enkelt lige fra den ældste tid til vore dage. Således er det ikke nogen oprensning af historiske kendsgerninger, men en levende skildring af den moderne ornithologis tilblivelse, og dog uden at man savner historiske data. Man er fristet til at sige, at det er et mesterværk, et eksempel på, hvordan en historisk oversigt over en hvilken som helst videnskabsgren skulle skrives. Bogen er skrevet så levende og spændende, at den læses som en roman, og det er vanskeligt at lægge den til side, når man først er begyndt på den.

Stoffet er delt i tre dele, som tilsammen udgør fireogtyve kapitler. Den første del hedder "Die Fundamente der Ornithologie", og består kun af to kapitler. Her omtales først ornithologiens udvikling fra oldtiden til renæssancetiden: ARISTOTELES's store indsats, den romerske zoologi, ornithologiens endelige opløsning og forfald i middelalderen, oprejsning i renæssancetiden (WILLIAM TURNER, PIERRE BELON, CONRAD GESNER) og påny forfald gennem ALDROVANDIS og JOHN JONSTONS åndløse kompilationer. Det andet kapitel i første del behandler begyndelsen af den exotiske ornithologi, som medførte en udvikling af præparerings- og konserveringskunsten.